

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 630/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., Laurinská 4, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ek/1287/2018 z 26. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu (exekučného súdu) označeným v záhlaví. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že oprávnený, obchodná spoločnosť CRN2 s. r. o. v likvidácii, sa v predmetnom exekučnom konaní domáha vymoženia sumy 4 715,91 eur s príslušenstvom od sťažovateľa (v postavení povinného).
3. Sťažovateľ podal 12. decembra 2018 návrh na zastavenie exekúcie a exekučný súd uznesením z 24. septembra 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom exekúciu zastavil a rozhodol o trovách exekučného konania. Na základe sťažnosti oprávneného exekučný súd uznesením vydaným sudkyňou 5. decembra 2024 uznesenie z 24. septembra 2019 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil vyššiemu súdnemu úradníkovi na nové rozhodnutie.

4. Sudkyňa v uznesení poukázala na skutočnosť, že rozsudkom Okresného sudu Bratislava V č. k. 29Cr/15/2018-262 zo 6. apríla 2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 28CoR/1/2024-340 z 30. apríla 2024 bola žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku (exekučného titulu v napadnutom exekučnom konaní) zamietnutá. Keďže pre sudcu pri rozhodovaní o sťažnosti je rozhodujúci stav, ktorý je v čase vydania jeho rozhodnutia, musí prihliadnuť i na tzv. novoty, ku ktorým došlo po rozhodnutí vydanom vyšším súdnym úradníkom, a to bolo súdne rozhodnutie o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku (exekučného titulu). Vyššiemu súdnemu úradníkovi uložila preto povinnosť pri opätovnom rozhodovaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zohľadniť závery okresného súdu a krajského súdu.

5. Exekučný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom 21. januára 2025 návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol. Sťažnosť podanú sťažovateľom exekučný súd napadnutým uznesením vydaným sudcom 26. septembra 2025 ako nedôvodnú zamietol. Sudca dospel k záveru, že skutkový stav veci bol zistený správne, právny záver z neho vyvedený bol taktiež správny a bol náležitým spôsobom odôvodnený. Na zdôraznenie správnosti uviedol dôvody, pre ktoré nie je možné exekúciu na základe návrhu povinného zastaviť.

6. Základnou námietkou, s ktorou sa bolo potrebné v exekučnom konaní vysporiadať, bola otázka založenia právomoci rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal podkladom na vykonanie exekúcie, a to z dôvodu, že sťažovateľ popieral uzavretie rozhodcovskej doložky resp. akýkoľvek právny vzťah s oprávneným (jeho právnym predchodcom). Exekučným titulom vo veci sťažovateľa je rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/262/2017 vydaný *ad hoc* rozhodcom Ing. Milošom Valachom 2. januára 2018. V danom prípade nešlo o spotrebiteľský spor, keďže právnym predchodcom oprávneného proti sťažovateľovi (povinnému) ako členovi predstavenstva spoločnosti Dopravné stavby, a. s., bol uplatňovaný nárok na náhradu škody podľa Obchodného zákonníka. Rozsah rozhodcovskej zmluvy/doložky bol konkretizovaný v exekučnom titule v dostatočnom rozsahu a posudzovanie otázky jej platnosti, resp. neplatnosti nepatrí do právomoci súdu v exekučnom konaní. Exekučný súd nemá v nespotebiteľských veciach právomoc preskúmať platnosť rozhodcovskej doložky a právomoc rozhodcovského súdu pri vydaní exekučného titulu. Preto nebol vo veci sťažovateľa daný dôvod na osobitné posudzovanie návrhu na vykonanie exekúcie exekučným súdom na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore, a to s prihliadnutím najmä na otázku založenia právomoci rozhodcovského súdu, ktorý vydal exekučný titul. Aj judikatúra ústavného súdu sa opiera o princíp, v rámci ktorého je skúmanie právomoci rozhodcovského súdu zverené do rúk civilných súdov, ktoré k uvedenému pristupujú na základe podanej žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Nevyužitie tohto postupu znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu v nespotebiteľskej veci, a tým aj otázku založenia právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Sťažovateľ túto možnosť využil (bod 4 tohto rozhodnutia), avšak úspešný nebol. Sťažovateľ exekučnému súdu nepreukázal, že by výsledkom uvedeného konania bolo rozhodnutie, ktorým by bol rozhodcovský rozsudok zrušený, nastala by teda právna skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie, a to zrušenie exekučného titulu. Rozhodcovský rozsudok je aj naďalej právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, ktoré sťažovateľa zaväzuje na vymáhané plnenie a ktoré môže byť predmetom vymoženía v rámci exekučného konania.

7. Sťažovateľ odôvodnil sťažnosť aj námietkou o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie oprávneného, poukazujúc na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, na podklade okolností,

ktorá nastala pred vznikom exekučného titulu (absencia súhlasu s postúpením pohľadávky v rozhodcovskom spise), a taktiež s poukazom na nesplnenie notifikačnej povinnosti. Zo spisového materiálu bolo zistené, že vymáhaná pohľadávka deklarovaná exekučným titulom bola postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 20. februára 2018 uzatvorenej medzi postupcom (CRN1, zzpo) a postupníkom (oprávneným). Zmluva o postúpení pohľadávky nadobudla platnosť a účinnosť dňom jej podpisu oboma zmluvnými stranami (a to vrátane momentu nadobudnutia účinnosti postúpenia pohľadávky). Exekučný titul bol vydaný v prospech spoločnosti CRN1, zzpo. Proti inému než tomu, kto je v exekučnom titule označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v exekučnom titule označený ako oprávnený, možno navrhnúť vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu, tak ako to predpokladá § 36 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Súd v exekučnom konaní nedisponuje oprávnením skúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu alebo pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v základnom konaní a s tým spojenú otázku prípadnej neplatnosti skoršej zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá predchádzala uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok z 20. februára 2018. V exekučnom konaní sa súd zaoberá len takými okolnosťami, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, ktoré by mohli spôsobiť jeho nevykonateľnosť, bránili by jeho vymáhateľnosti, prípadne pre ktoré by bola exekúcia neprípustná. Ak by tieto existovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom pre exekúciu.

8. V ďalšom sudca konštatoval neodôvodnenosť námietky sťažovateľa o porušení práva na spravodlivý proces pre nedoručenie zmluvy o postúpení pohľadávok. Zmluva o postúpení pohľadávok je súčasťou súdneho spisu a s jej obsahom sa mohol sťažovateľ počas celého priebehu oboznámiť. Oprávnený v exekučnom konaní si riadne splnil povinnosť a preukázal súdu prevod práva na uplatnenie nároku z exekučného titulu, a to predložením písomnej zmluvy o postúpení pohľadávky. Súd v exekučnom konaní nie je povinný zabezpečiť doručenie tejto zmluvy sťažovateľovi a notifikačnú povinnosť voči dlžníkovi má predovšetkým postupca, resp. postupník. Navyše notifikačná povinnosť bola splnená samotným podaním návrhu na vykonanie exekúcie, ku ktorému bola pripojená predmetná zmluva o postúpení pohľadávok. Prípadné nesplnenie notifikačnej povinnosti zo strany postupcu/postupníka týkajúcej sa postúpenej pohľadávky evidovanej proti sťažovateľovi by malo len následok, ktorý je predpokladaný v § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ktorý by spočíval v tom, že sťažovateľ by sa zbavil splnenia peňažnej povinnosti, ak by preukázal, že ju splnil právnomu predchodcovi oprávneného, čo v exekučnom konaní preukázané nebolo.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Podstatou argumentácie uplatnenej sťažovateľom v ústavnej sťažnosti je námietka, že exekučný súd mu nedoručil vyjadrenie oprávneného z 21. marca 2025 k sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom, v dôsledku čoho k nemu nemohol zaujať stanovisko. V danej veci pritom nešlo o bezobsažné podanie, ktoré by na vydanie napadnutého uznesenia nemalo žiaden vplyv. Exekučný súd sa mu podrobne venoval v bode 6 napadnutého uznesenia a aj

dôvody, pre ktoré zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie, sa zhodujú s argumentáciou oprávneného. V dôsledku uvedeného postupu exekučného súdu bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces.

10. Sťažovateľ odôvodnil sťažnosť aj tým, že zmluva o postúpení pohľadávky, z ktorej oprávnený odvodzoval svoju aktívnu legitímáciu na podanie návrhu na vykonanie exekúcie, je neplatná pre jej rozpor s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

11. Podľa názoru sťažovateľa, ak v zmluve o dielo, z ktorej CRN1, zzpo, v likvidácii (ako právny predchodca oprávneného) uplatňovala v rozhodcovskom konaní pohľadávku proti sťažovateľovi, bol dohodnutý zákaz postúpenia pohľadávok, tak túto pohľadávku je proti sťažovateľovi oprávnená vymáhať iba CRN1, zzpo, v likvidácii. Uvedené platí aj pre účely exekúcie, pretože judikovaním pohľadávky, či už v súdnom, alebo v rozhodcovskom konaní, zákaz postúpenia pohľadávok nezaniká. Ak napriek tomu CRN1, zzpo, v likvidácii po vzniku exekučného titulu postúpila pohľadávku na oprávneného, tak zmluva o postúpení pohľadávky z 20. februára 2018 je neplatná pre jej rozpor s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak exekučný súd napriek uvedenému dospel k záveru, že bola daná aktívna vecná legitímácia oprávneného, tak napadnuté rozhodnutie je arbitrárne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho v petite ústavnej sťažnosti označených práv napadnutým uznesením, ktorým exekučný súd opakovane rozhodol o jeho návrhu na zastavenie exekúcie, keďže so závermi napadnutého uznesenia nesúhlasí a vyčíta mu arbitrárnosť

13. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 395/2019).

14. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

15. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu

nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

16. Aj na základe doterajšej judikatúry ústavného súdu je potrebné konštatovať, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle už uvedeného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Pri postupe všeobecných súdov preto treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností (m. m. III. ÚS 378/2018).

17. Tieto východiská bol povinný exekučný súd dodržiavať a premietnuť aj do odôvodnenia napadnutého uznesenia. Úlohou ústavného súdu preto v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

18. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

19. Zákonný sudca po oboznámení sa s dôvodmi uvedenými sťažovateľom v sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom, ktorým jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietol, aplikujúc príslušnú zákonnú úpravu, vyhodnotil sťažnosť ako nedôvodnú. Závery prijaté vyšším súdnym úradníkom vyhodnotil ako vecne správne a v napadnutom uznesení sa zaoberal rozsiahlou právnou argumentáciou uplatnenou sťažovateľom v sťažnosti.

20. Čo sa týka námietky sťažovateľa, že mu nebolo doručené vyjadrenie oprávneného k jeho sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, a teda že mu nebola daná možnosť sa k nemu vyjadriť, treba uviesť, že exekučný súd nemá Exekučným poriadkom ani subsidiárne Civilným sporovým poriadkom ustanovenú povinnosť zasielať vyjadrenie oprávneného k sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu o návrhu na zastavenie exekúcie na vyjadrenie sťažovateľovi (nejde o doručenie samotnej sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka na vyjadrenie druhej strane pred predložením veci sudcovi, ako to má na mysli judikatúra ústavného súdu označená v bode 15 ústavnej sťažnosti). Okresný súd postupoval v súlade s § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, keď po tom, ako mu bol doručený sťažovateľov návrh na zastavenie exekúcie spolu

s vyjadrením oprávneného, o tomto rozhodol a nevykonával procesné úkony súvisiace s doručovaním nad rámec zákonných ustanovení. Pokiaľ ide o sťažnostné konanie, exekučný súd o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie rozhodoval opakovane po tom, ako bola prvým uznesením vyššieho súdneho úradníka exekúcia zastavená a následne bolo predmetné uznesenie zrušené prvým uznesením sudcu (na základe sťažnosti oprávneného) a vrátené vyššiemu súdnemu úradníkovi na nové rozhodnutie, proti ktorému podal sťažnosť sťažovateľ a vyjadroval sa k nej oprávnený. Polemika zo strany sťažovateľa, ako aj argumentácia zo strany oprávneného tak boli exekučnému súdu predstreté opakovane. Navyše vyjadrenie oprávneného k sťažnosti sťažovateľa sa netýka toho, na čom sťažovateľ zakladá ústavnú sťažnosť. Podstatou vyjadrenia oprávneného bola otázka rozsahu oprávnenia exekučného súdu preskúmať nespotrebitel'ský rozhodcovský rozsudok, čomu venoval exekučný súd náležitú pozornosť (bod 6 tohto rozhodnutia), avšak sťažovateľ túto časť napadnutého uznesenia v ústavnej sťažnosti argumentačne neatakujú.

21. Druhou námietkou v ústavnej sťažnosti sťažovateľ spochybňuje aktívnu vecnú legitimitáciu oprávneného, na čo exekučný súd adekvátne reagoval v bode 23 napadnutého uznesenia (bod 7 tohto rozhodnutia). V tejto súvislosti je potrebné rozlišovať medzi prechodom alebo prevodom práva alebo povinnosti, ku ktorému došlo v čase pred vydaním exekučného titulu alebo po jeho vydaní. Prípadnú neplatnosť skoršej zmluvy o postúpení pohľadávky (z pôvodného žalobcu na CRN1, zzpo) pred vydaním exekučného titulu, teda v rozhodcovskom konaní, bol oprávnený skúmať rozhodca. Po vydaní exekučného titulu, avšak pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe čoho exekučný súd v súlade s § 36 ods. 1 a 3 Exekučného poriadku reflektoval vydaním poverenia na vykonanie exekúcie už nového účastníka konania (oprávneného), vychádzajúc (obsahovo) z toho, že Exekučný poriadok je úpravou *lex specialis*, ktorá osobitne upravuje situáciu, ak po vydaní exekučného titulu dôjde k prevodu alebo prechodu práv či povinností z exekučného titulu, v dôsledku čoho prichádza do úvahy zmena osoby oprávneného alebo povinného (s prednosťou tejto úpravy oproti zmluvne dohodnutému obmedzeniu možnosti postúpiť pohľadávku len so súhlasom dlžníka, na čo poukazuje sťažovateľ s odvolaním sa na § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

22. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s takto vyjadrenými názormi exekučného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

23. Ústavný súd nemôže hodnotiť napadnuté uznesenie podľa jeho obsahu v predchádzajúcich bodoch ako vydané bez vysporiadania sa so závermi, ktoré tvorili predmet rozhodovania, a teda ústavne neutržateľné. Námietky sťažovateľa uplatnené v ústavnej sťažnosti sa javia ako jednoduchá polemika na úrovni zákona bez reflexie okolností, že ústavný súd nie je odvolacím ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné súdy ani nezjednocuje ich rozhodovanie (to prislúcha Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky), nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť súdnych rozhodnutí. Polemika na úrovni zákona, poprípade skutkových zistení nemôže bez ústavnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti.

24. Ústavný súd, rešpektujúc limity svojho prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti, dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením exekučného súdu nevykazujúcim znaky ústavnej diskonformity a namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu